



«Είναι καλό πράγμα να πεθαίνει κανείς για την Ελλάδα. Ώρα 7:30. Η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου. Η πιο όμορφη ώρα. Μη ρωτάτε γιατί.» ΕΥΓΟΡΑΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΔΗΣ



με τις υποχθόνιες δονήσεις του έσειε τα θεμέλια της γης. Ήταν απίστευτο. Ο εκθρός αλαφιάστηκε. Ο λαός ένιωσε να του θερμαίνει την καρδιά η άγια φωτιά. Η νιότη πυρπολήθηκε. Τα λάβαρα των αιώνων υψώθηκαν στα κάστρα. Ολόκληρο το νησί έγινε μια απέραντη γαλανόλευκη σημαία. Κι η μπαρουτοκαπνισμένη ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε από τα πολεμικά τροπάρια του Γένους και τα εμβατήρια του ξεσπκωμού.

Το έθνος ξύπνησε, έστησε απτί κατά το νότο, η μνήμη της Αγίας Λαύρας φύσηξε σαν πνοή ζωγόνα για να φλογίσει την Ψυχή και να Θεριέψει το εθνικό όνειρο. Εκείνη την πρώτη νύχτα χτύπησε ο Γρηγόρης Αυξεντίου με την ομάδα των Αμμοχωστιανών στη Δεκέλεια, με αποστολή να προκαλέσουν διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος και συσκόπιση σ' όλο το νησί. Ο Μάρκος Δράκος με

την ομάδα «Αστραπή» ανατίναξαν το Ραδιοφωνικό σταθμό. Άλλες ομάδες ανάλαβαν αποστολές σε προκαθορισμένα σημεία σε διάφορες περιοχές. Την αφετηρία της ιστορίας της δόξας, οριοθέτησε με τη θυσία του ο πρώτος νεκρός. Ο Μόδεστος Παντελής. Ο ήρωας πέθανε από ηλεκτροπληξία ενώ επιχειρούσε να καταστρέψει τα ηλεκτροφόρα Καλώδια. Χρησιμοποίησε σχοινί που είχε υγρανθεί από τη νυχτερινή ανοιξιάτικη νοτιά. Την 1η Απριλίου 1955, η Κύπρος ξύπνησε αναστατωμένη πριν να ροδίσει η αυγή. Βγήκε στους δρόμους απορώνας. Το μυστικό της το αποκάλυψε ο Αυγερινός της ελευθερίας που μεσουράνησε μετά τις πρώτες εκρήξεις. Η πατρίδα φόρεσε τα γιορτινά της κι έκανε το σταυρό της. Το πανηγύρι του αγώνα άρχιζε. Ο άγγελος του λυτρωμού φτεροκοπούσε και μετέδιδε από πόρτα σε πόρτα το άγγελμα του ξεσπκωμού.

